

ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ – ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Ευαγγέλου Θεοδώρου, καθηγητή Πανεπιστημίου.

Η κρίση, που μαστίζει το γάμο και την οικογένεια οφείλεται πρώτον στην έλλειψη προσοχής κατά την εκλογή του συντρόφου της ζωής, δεύτερον στην απουσία πραγματικής και σταθερής αγάπης μέσα στην οικογένεια και τρίτον στο ότι δεν υπάρχει υψηλός σκοπός και νόημα μέσα στον γάμο. Οι τρεις αυτές διαλυτικές για την οικογενειακή ευτυχία αιτίες εκμηδενίζονται μέσα στα πλαίσια της χριστιανικής βιοθεωρίας. Μόνον αυτή εξασφαλίζει πλήρως τις προϋποθέσεις της δημιουργίας επιτυχημένου γάμου κι ευτυχισμένης οικογένειας.

Η χριστιανική βιοθεωρία οξύνει πρώτα-πρώτα τα ψυχικά αισθητήρια, ώστε αυτά να κρίνουν και αξιολογούν σωστά και να οδηγούν σε εγρήγορση και προσοχή κατά την εκλογή του ή της συζύγου. Η χριστιανική πίστη και ζωή απομακρύνουν υλιστικά κριτήρια και παράφορα, καταστρεπτικά αισθήματα και βοηθούν τον άνθρωπο να βλέπει, ζυγίζει και σταθμίζει την πραγματικότητα με μάτια ελεύθερα κι ανοιχτά. Η πίστη ενεργοποιεί το πνεύμα της αληθινής ελευθερίας, που καλεί σε αντίσταση εναντίον της σαγήνης του ωφελισμισμού, του ατομισμού και του ηδονισμού. Η ελευθερία αυτή χαρίζει σωστό προσανατολισμό και δύναμη για την αυτοπροαίρετη προτίμηση του «κρείττονος» και του «βελτίονος» αντί του γοητευτικού «χείρονος» και ελκυστικού «ήσσονος».

Έπειτα στα χριστιανικώς προσανατολισμένα ανδρόγυνα κάθε φυσικό ελάττωμα ή αδυναμία δεν δημιουργεί σκηνές ή προστριβές, αλλά κατάποντίζεται στην απέραντη γαλανή θάλασσα της αγάπης, την οποία δημιουργεί ο Χριστός στις καρδιές των χριστιανών συζύγων. Αυτοί αγαπούν ο ένας τον άλλον, «καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την Εκκλησίαν και εαυτόν παρέδωκεν υπέρ αυτής...» (Εφεσ. ε' 25). «Ούτως οφείλουσιν οι άνδρες αγαπάν τας εαυτών γυναίκας ως τα εαυτών σώματα. Ο αγαπών την εαυτού γυναίκα εαυτόν αγαπά. Ουδείς γαρ ποτέ την εαυτού σάρκα εμίσησεν, αλλ' εκτρέφει και θάλπει αυτήν, καθώς και ο Κύριος την Εκκλησίαν» (Εφεσ. ε' 28-29). Οι λόγοι αυτοί του Αποστόλου Παύλου είναι υπέροχος ύμνος της χριστιανικής συζυγικής αγάπης. Την αμοιβαία αυτή συζυγική αγάπη εξυμνεί κι ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, όταν λέγει: «Τίποτε ας μην είναι στη γυναίκα πολυτιμότερο από τον άνδρα και τίποτε ας μη ποθεί περισσότερο ο άνδρας από την γυναίκα. Τούτο συγκρατεί την ζωή όλων μας, το να είναι αγαπημένοι ο άνδρας και η γυναίκα. Τούτο συγκρατεί τον κόσμο ολόκληρο... Ο κόσμος αποτελείται από τις πόλεις, οι πόλεις από τα σπίτια, τα σπίτια από τους άνδρες και τις γυναίκες».

(«Μηδέν έστω γυναικί ανδρός τιμιώτερον, μηδέ ανδρί γυναικός ποθεινότερον. Τούτο πάντων ημών συγκρατεί την ζωήν, το ομονοείν γυναίκα προς άνδρα. Τούτο συνέχει τον κόσμον άπαντα... Ο κόσμος εκ των πόλεων συνέστηκεν, αι πόλεις εκ των οικιών, αι οικίαι εξ ανδρών και γυναικών...»).

Με τον χριστιανικό γάμο μπορεί να πραγματοποιηθεί στον ύψιστο βαθμό το ιδεώδες του αληθινού έρωτα, με τον οποίο, όπως θα έλεγε πάλιν ήδη για την εποχή του ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, «η κόρη, που ζει όλον της τον χρόνο μέσα στον παρθενικό θάλαμο, αν και ποτέ προηγουμένως δεν είχεν ίδει τον νυμφίο, απ' την πρώτη μέρα τον ποθεί και τον αγαπά με στοργή ως ιδικόν της σώμα» («τον άπαντα θαλαμειομένη η κόρη χρόνον, μηδέποτε τον νυμφίον εωρακυία, από της πρώτης ημέρας ούτω ποθεί και στέργει ως σώμα οικείον»).

Το μυρίπνοο άνθος του συζυγικού έρωτος, που εξωραϊζει τη ζωή, μέσα στην χριστιανική ατμόσφαιρα αποκτά ιδανική μορφή. Οι σύζυγοι βρίσκουν αλληλοσυμπλήρωση και αλληλοβοήθεια. Το περίσσειμα του ενός αναπληρώνει το υστέρημα του άλλου. Έτσι το ανθρώπινο ον ολοκληρώνεται. Το «εγώ» βρίσκει, την πλήρη ανάπτυξή του, καθώς συναντά το «συ», και συγχωνεύεται μαζί του σ' ένα «εμείς». Οι σύζυγοι γίνονται ένα όν, «άρσεν και θήλυ» (Γεν. α' 27) και δημιουργούν, όπως λέγει ο Μπερδιάγιεφ, μιαν οντολογική ένωση, «μέσα στην οποία αποκαθίσταται

η αντρόγυνη εικόνα του ανθρώπου, κι έτσι το ον βρίσκει το ον, που του είναι προκαθορισμένο».

Ο χριστιανικός γάμος αυξάνει τη ζωτικότητα. Συντελεί στην πνευματική και σωματική άνθηση ανδρών και γυναικών. Αφυπνίζει τις μυστικές και υπνώττουσες δυνάμεις της ψυχής. Οδηγεί τους συζύγους πιο κοντά στον Θεό. Καθιστά δυνατή μια καθημερινή αναζωογόνηση και ξαλάφρωμα της ψυχής με ένα είδος ψυχαναλύσεως κι εξομολογήσεως και με διάλογο, που γίνεται μεταξύ των συζύγων. Διανοίγει τη θύρα «προς τον ιερώτατον εκείνον κόσμο, εις τον οποίον ο ανήρ και η γυνή υποχωρούν μαζί προ της δυνάμεως και πραότητος ενός βρέφους, σκιρτούν μαζί δια τα ανέκφραστα αυτού θέλγητρα και αισθάνονται, ότι αι καρδίαι των περισφίγγονται από τα μικρά χεράκια με εκπληκτική μυστηριώδη δύναμιν». (Α. Herbert Gray, Τα δύο φύλα και ο Θεός, μετφρ. Ορ. Ιατρίδου. σ. 43).

Η αληθινή χριστιανική συζυγική αγάπη έχει απολυτρωτική δύναμη, αυξάνεται διαρκώς και είναι διαρκής και μόνιμη. Η εν Χριστώ ζωή ανακαινίζει την συζυγική αγάπη, κρατεί πάντοτε ενωμένες τις ψυχές των συζύγων και τις οδηγεί στο να αισθάνονται «την αγάπην των άσπιλον και γιγαντώδη, ως κατά την ημέραν εκείνην, καθ' ήν τους ήνωνε ο υμέναιος, όταν εστεφάνωνε τας ψυχάς των με τα λευκά άνθη των λεμονειών» (Κ. Καλλίνικος). Ο φιλόσοφος Johannes Hessen διηγείται για ένα χριστιανό με λευκά μαλλιά, που μπορούσε να λέγει για τη σύζυγό του: «Στην μακροχρόνια ζωή μου ποτέ δεν είδα την γυναίκα μου να εισέρχεται από την πόρτα, χωρίς να νιώθω χαρά γι' αυτήν».

Και ο σκοπός του γάμου βρίσκει την πλήρη εκπλήρωσή του μόνον κοντά στον Χριστό. Η αγάπη προς τον Χριστό μεταβάλλει την οικογένεια εις «εκκλησίαν κατ' οίκον», σε ιερό θυσιαστήριο, πάνω στο οποίο τελετουργείται το μυστήριο της εκκολλάψεως χριστιανικών προσωπικοτήτων και επιδιώξεως ωραίων πνευματικών στόχων. Κατά τις ωραίες εκφράσεις των λειτουργικών κειμένων, που αναφέρονται στους στόχους αυτούς, «αι συζυγίαι εν ειρήνη και αρμονία διατηρούνται, τα νήπια εκτρέφονται, η νεότης παιδαγωγείται, το γήρας περικρατείται». «Οι υιοί ως νεόφυτα ελαιών κύκλω της τραπέζης» και «στέφανος γερόντων τέκνα τέκνων, καύχημα δε τέκνων πατέρες αυτών».

Από τις πολλές μαρτυρίες για την ομορφιά και τους ιερούς σκοπούς του χριστιανικού γάμου, περιοριζόμαστε στο να παραθέσουμε σχετικούς λόγους του Τερτυλλιανού: «Βλέπετε, λέγει τους χριστιανούς συζύγους μαζί στην Εκκλησία, στην τράπεζα του Κυρίου. Λύπες, διωγμοί, χαρές,

ελπίδες – όλα τους είναι κοινά. Δεν κρύβουν ο ένας στον άλλον τίποτε... Επισκέπτονται τους ασθενείς, συντρέχουν τους φτωχούς... Μεταβαίνουν στις φυλακές, για να ενισχύσουν τους φυλακισμένους...».

Ο χριστιανικός γάμος είναι ιερή κλήση για υπηρεσία και εντονότερη κοινωνική και εκπολιτιστική εργασία, δίδει νόημα και περιεχόμενο στη ζωή και είναι πηγή χαράς, παρηγοριάς και ενισχύσεως και σ' αυτές ακόμα τις αντίξοες περιστάσεις της ζωής κατά τις οποίες ορθώνονται ενώπιον των συζύγων πιεστικά προβλήματα. Για τη νικηφόρα αντιμετώπιση μερικών εκ των προβλημάτων αυτών θα έπρεπε κάποτε ν' αφιερώσουμε ειδικά άρθρα.

Το γενικό συμπέρασμα του σημερινού άρθρου μας μπορεί να συνοψισθεί στους εξής λόγους της Μαρίας Von Ebner – Essebach: «Όσον ημπορεί η γη να γίνη ουρανός, τόσον συμβαίνει αυτό σ' έναν ευτυχισμένο χριστιανικό γάμο». Ο γάμος αυτός παρ' όλα τα προβλήματα που μπορεί ν' αντιμετωπίσει, μεταβάλλει την οικογένεια σ' ένα κομμάτι του παραδείσου πάνω στη γη. Και δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι η κοινωνία θ' αναπλασθεί μόνον, όταν εξυγιανθούν τα κύτταρά της με τη δημιουργία αληθινών χριστιανικών οικογενειών.

Πηγή : <http://www.in-ad.gr/index.php>